

РЕШЕНИЕ

№ 20626

гр. София, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА

при участието на секретаря Р.Д.

като разгледа докладваното от ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА Гражданско дело № 20231110135162 по описа за 2023 година

Ищецът С.О. твърди Със Заповед № РД-20-56/01.07.2013 2. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ е наредено на „М.Л.К.“ ЕООД и Р.В.Д., да премахнат строеж, който е станал опасен за здравето и живота на гражданите, негоден за ползване и застрашен от самосрутване, а именно: „Двуетажна жилищна сграда“, разположена в УПИ VIII-14, кв. 319, м. „Б.“, с административен адрес: ***. Поради неизпълнение на задължението за премахване, ищецът сторил това за сметка на задължените лица. Сочи, че разходите за събарянето на посочената сграда възлизат на 49800,20лв., които били платени от ищеца. Заявява, че претендираната сума се дължи от ответницата, в качеството и на наследник на Р.В.Д., чието задължение възлиза на 24900,12лв. при квота 1/3 в размер на претендираната сума. Претендира разноски.

В срокът за отговор ответницата В. Д. дава становище за неоснователност на предявения иск. Твърди, че Процесната Заповед № РД-20- 56/01.07.2013г. не е връчвана на наследодателя й, поради което административната процедура е опорочена. Отделно от това релевира възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Не се оспорва между страните, че със Заповед № РД-20-56/01.07.2013 г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ е наредено на „М.Л.К.“ ЕООД и Р.В.Д., да премахнат строеж, който е станал опасен за здравето и живота на гражданите, негоден за ползване и застрашен от самосрутване, а именно: „Двуетажна жилищна сграда“, разположена в УПИ VIII-14, кв. 319, м. „Б.“, с административен адрес: ***, като от приетия по делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот Р.В.Д. – наследодател на ответницата е собственик на ½ идеална част от същата.

Не е спорно по делото, че ответницата е наследник на Р.В.Д., като от приетото по делото удостоверение за наследници квотата й от оставеното й наследство е в размер на 1/3.

Не се оспорва по делото и, че след издаването на цитираната заповед не били предприети действия по изпълнението й от собствениците на сградата - „М.Л.К.“ ЕООД и Р.В.Д..

Установява се, че до тях е изпратена покана за доброволно изпълнение по чл. 277, ал. 1 от АПК, рег. № САГ16-ТК00-2760-(1)/01.08.2017г., като видно от представената по делото обратна разписка пратката не е потърсена.

Не се оспорва и обстоятелството, че С.О. е сключила Договор № САГ17-ДГ55-3/17.10.2017 г. с „Р.“ ООД, чийто предмет е събарянето на строежи, сред които е и процесната „Двуетажна жилищна сграда“, разположена в УПИ VIII-14, кв. 319, м. „Б.“, с административен адрес: ***. Преди да се пристъпи към събарянето на сградата е съставен Протокол № 3/23.11.2017 г., който установява състоянието ☐ преди започване на принудителното изпълнение. На 04.12.2017 г. е съставен и Протокол № 4, който удостоверява състоянието на строежа след приключване на принудителното изпълнение. Събарянето на строежа е удостоверено чрез съставения Окончателен приемно-предавателен протокол от 08.12.2017 г. и протокол (приложение 5), въз основа на който се възстановяват разходите, извършени по принудителното изпълнение на издадените заповеди, по реда на чл. 418 от ГПК.

Установява се от протокол № 5/05.12.2017 г., че направените разходи са в размер на 49 800,24 лв., като видно от Фактура № 1100 от 06.12.2017 г. и Платежно нареждане от 21.12.2017 г. сумата е заплатена от С.О..

За ½ отпроцесното вземане е депозирано заявление по чл.410 ГПК срещу наследниците на Румен Димитров, собственик на ½ от принудително събореният недвижим имот. В срока по чл.414 ГПК единствено ответницата е депозирила възражение, с което се обосновава и правният интерес на ищецът С.О. да предяви настоящия иск.

Оспорванията на ответницата са в две насоки:

Първото възражение касае порок при връчването на процесната Заповед № РД-20-56/01.07.2013 г. Видно от отбелязване върху същата, тя е връчена по правилата на действащия към момента на издаването и чл.61 АПК чрез залепване на входната врата на подлежащата на събаряне сграда, както и чрез поставяне на съобщение по реда на § 4, ал.1 ДР на ЗУТ чрез залепване на таблото за обявления и съобщения в сградата на районна администрация „Красно село“.

При тази констатация съдът намира, че издадената Заповед, доколкото е съобщена на засегнатите лица в съответствие с действащите към момента на издаването ѝ разпоредби на чл.61 АПК е влязла в сила.

Не се установява по делото обаче Поканата за доброволно изпълнение да е връчена на наследодателя на ответницата. Видно от отразеното на обратната разписка, пратката е върната като непотърсена, като видно от пощенското клеймо тя е изпратена на 19.09.2017г. т.е. след смъртта на наследодателя на ответницата. При тази констатация предявеният иск се явява неоснователен.

Отделно от горното предявеният иск се явява неоснователен и на друго основание – изтекла погасителна давност.

Съгласно чл. 114, ал. 2 ЗЗД, задълженията без определен срок, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. В случая вземането на ищеца е възникнало от датата на плащането – 21.12.2017г. което се установява от приетото платежно нареждане.

Заявлението по чл.417 ГПК е депозирано на 27.02.2023г. т.е. след изтичането на предвидената в закона 5 годишна погасителна давност. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. В случая С.О. действа като субект на публична власт, а не като орган власт, не променя обстоятелството, че общината не е частноправен субект, а субект на публичната власт. При тълкуване съобразно чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове следва да се съобрази, че

целта на нормата на чл. 4, т. 1 от ЗМДВИП е да охрани интересите на по[1]уязвимите икономически лица в ситуацията на извънредно положение, следва, че качеството на частноправен субект по смисъла на чл. 4, т. 1 от ЗМДВИП не могат да имат лица, които са субекти на публичното право. Следва, че ищецът С.О. няма качеството на частноправен субект по смисъла на чл. 4, т. 1 от ЗМДВИП и поради това не се ползва от цитираната разпоредба, която фактически удължава започналия да тече на 21.12.2017г. давностен срок.

По разноските:

При този изход на спора ищцовата страна няма право на разноски.

Ответницата е представлявана от адвокат, осъществил безплатна правна помощ по чл.38 ЗА. В тази хипотеза възнаграждението следва да се присъди на самия адвокат в определен от съда размер, който с оглед материалния интерес възлиза на 700,30лв.

Мотивиран от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С.О. против В. Р. Д. с ЕГН: ***** и адрес: *** иск за установяване по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, че ответницата В. Р. Д. дължи сумата от 8003,40лв. представляваща вземане за разходи по извършено принудително премахване на опасен за здравето и живота на гражданите, негоден за използване и застрашен от самосрутване строеж представляващ двуетажна жилищна сграда, разположена в УПИ VIII-14, кв. 319, м. Б., с административен адрес: ***, ведно със законната лихва от 27.02.2023г. за които суми е издадена заповед за изпълнение на парични задължени по чл.410 ГПК по ч.гр.д. 10544/2023г. по описа на СРС, 179 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, С.О. да заплати на Г. К. Ч., с ЕГН ***** сумата от 700,30лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ по чл.38 ЗА.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от датата на връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____